

MáltaiHírek

A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat lapja
XXII. évfolyam :: 3. szám :: 2016 szeptember

Ma is érdeemes volt bejönni

*Hús éves a miskolci
ápolási otthon*

**Mi nem egy kofferral
hoznánk adományokat**

Boldogasszony Anyánk

Ezer nap a végeken

1350

a Máltai Szeretetszolgálat adományvonala
Hívásával 250 forinttal támogatja
a Szeretetszolgálat tevékenységét.

aktuális

A Máltai Rend képviselőinek látogatása

A Magyar Máltai Lovagok Szövetségénél és a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál tettek hivatalos látogatást augusztus 10-én a Szuverén Máltai Lovagrend Kormányzatának képviselői.

A Magyar Máltai Lovagok Szövetségénél és a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál tettek hivatalos látogatást a Szuverén Máltai Lovagrend Kormányzatának képviselői. A Máltai Rend öt kontinensen több mint száz országban végez humanitárius és karitatív tevékenységet, a rendszeres időközönként megtartott úgynevezett rendi vizitációk célja a különböző országokban működő máltai szervezetek ellenőrzése. Ezúttal dr. Graf Franz Harnoncourt-Unverzagt és dr. Ulrich Glaunach von Kazenstain érkezett Magyarországra. Háromnapos programjuk során felkeresték a Rend magyarországi szervezetét, a Magyar Máltai Lovagok Szövetségét, és megismerkedtek a Magyar Máltai Szeretetszolgálat aktuális programjaival, intézményeinek működésével is.

2. 1. Egymásra bízott minket az Isten – Az Éves beszámoló áttekintése
3. 2. A legelesettebbeknek létrehozott intézményeket is meglátogatták
- 1 4. 3. A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége és a Szeretetszolgálat együtt látta vendégül a küldötteket
4. 4. A számok életre kelnek a személyes találkozások alkalmával

tartalom

Jelenlét program indul Tiszaburán és Tiszabón

Magyarország Kormánya felkérésére társadalmi felzárkóztató programot indít a Magyar Máltai Szeretetszolgálat az ország két legszegényebb településén, Tiszaburán és Tiszabón.

A Belügyminisztérium felkérésére egy évvel ezelőtt kezdte meg a települések felmérését és a diagnózisok felállítását a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, majd július közepén kormányhatározat született Tiszabura és Tiszabó helyzetének rendezésére. Szeptember elsejétől a Szeretetszolgálat vette át a két faluban található iskolák, valamint a tiszaburai óvoda működtetését.

„Hihetetlen rossz állapotú iskolákról van szó, ahol egy udvar lebetonozása is nagy előrelépést jelent. A nyári szünet utolsó hetei számunkra arról szóltak, hogy apró javításokat végeztünk a tanévkezdés előtt” – mondta el Vecsei Miklós a Szeretetszolgálat alelnöke a HírTV Magyarország élőben című műsorában. „A két településen harminc-harmincöt éves zuhanást kellene először fékezni, és utána elindulni. Ötven olyan település van ma Magyarországon minimum, amely zuhanásban van, tehát ahol a fékezés is feladat. Ezen felül lehet háromszáz további település, ahol elkelne egy olyan stabil, civil erő, mint amilyen a Máltai Szeretetszolgálat” – fogalmazott az alelnök.

Az induló programban a szervezet szakemberei felhasználják a más településeken, többek között Tarnabodon zajló, Jelenlét programok tapasztalatait. „Ott már a foglalkoztatásban és az iskoláztatásban van olyan eredmény, amely úgy gondoljuk, hogy akkor sem fordulna vissza, ha eljőnnénk.” – mondta Vecsei Miklós.

Az oktatási intézmények átvétele egy komplex program része, mely a bölcsőtől a foglalkoztatásig kíséri a település lakóit. Ennek egyik alapja a közösségépítés. Az első közösségformáló alkalom során, augusztus végén, a máltai munkatársak a helybeli szülőkkel és gyerekekkel közösen csinosították a két településen az intézmények épületét és környezetét.

Aktuális

A Máltai Rend képviselőinek látogatása
2. oldal

Jelenlét program indul Tiszaburán és Tiszabón
3. oldal

„Ma is érdemes volt bejönni.”
4. oldal

Szolgálat

Élmények nyara a Máltai Szeretetszolgálat
6. oldal

Ahol az elfogadás uralkodik
7. oldal

Interjú

Mi nem egy kofferral hoznánk adományokat...
8. oldal

Szolgálat

Magyar máltai mentősök az Ifjúsági Világtalálkozó
10. oldal

Magyar „jánoslovagok” Rómában
11. oldal

A hit védelme

Boldogasszony Anyánk
12. oldal

Aktuális

Segítség a jégverés után
14. oldal

Máltai könyvek

Könyvajánló
15. oldal

Üzenet

Mozdonyvadászat fényképezőgéppel
16. oldal

Fotó :: Kovács Bence

beköszöntő

Kedves Olvasó!

A Máltai Rend Kormányzó Tanácsának képviselői augusztusban háromnapos hivatalos látogatást tettek Magyarországon, hogy közvetlen képet kaphassanak és véleményt alkothassanak a Rend magyarországi szervezeteinek működéséről. Az egyes nemzeti szervezetek időszakonkénti «vizitációjának» célja, hogy a hitvédelmi és spirituális, valamint ispotályosi szempontokra és a tagsággal kapcsolatos általános kérdésekre kiterjedően meggyőződjenek a rendi elvárások betartásáról. A vizitáció eredményéről egyrészt jelentést tesznek a Rend teljes vezetőségének, másrészt a magyar máltai szervezetek számára ajánlásokat fogalmaznak meg szervezeti és működési kérdésekben, azok optimalizálása érdekében. A Magyar Máltai Lovagok Szövetségének elnöksége nyíltsággal és örömmel fogadja a vizitáció ajánlásait és javaslatait, hogy azokat figyelembe véve, tevékenységét a Rend elvárásainak megfelelően végezze. A háromnapos látogatás végén nagy elismerést kapott a hazai máltai tevékenység, melyre a Máltai Hírek e számában is sok szép példát tudunk bemutatni. Jó olvasást kívánok!

Tisztelettel,
WETTSTEIN JÁNOS

*Kancellár,
a Máltai Rend magyarországi kommunikációs vezetője*

aktuális

Húsz éves a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Ápolási Otthona

„Ma is érdemes volt bejönni.”

„Csak a fiatalságunkat nem tudják itt visszaadni. Ezen kívül mindent megkapunk.” – így foglalja össze intézményi tapasztalatait egy idős hölgy a miskolci Ápolási Otthonban.

Írta :: Parák Eszter

Fotó :: Kovács Bence

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat miskolci csoportja 1996-ban Dr. Csiba Gábor, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház főigazgatójának vezetésével megnyitotta az akkor teljesen új ellátási formának számító Ápolási Otthont. A területet, melyen megépült a régiós központnak, az Idősek Otthonának és a Népkonyhának is helyet adó épület, a Szeretetszolgálat az önkormányzattól kapta hasz-

nálatba mindaddig, amíg szociális ellátást végeznek az intézményekben. 2010-ben az épületet átalakították és a kezdetben 60 ágyas ápolási otthon 10 hellyel bővült, melyek azóta is hajléktalan emberek ápolására szolgálnak.

– Krónikus fekvőbeteg ellátást végzünk, OEP finanszírozással – mondja Brahó Zsuzsanna, az intézmény vezetője. – Ez a 70 ágy egy nagyobb kórházi osztály méretének felel meg, de a tevékenységünk egyfajta átmenet a kórház és a szociális otthon között, ami biztonságos környezetet tud nyújtani azoknak, akiket a kórházból elbocsátanak, de nincsenek megfelelő körülményeik az ápoláshoz. Hosszú ápolást nyújtunk, de nem élethosszig tartót, betegink 6+6 hónapot tartózkodhatnak itt. A korlátozásra azért van szükség, hogy minél több család juthasson egy lélegzetvételnyi pihenéshez, időt nyerjenek, hogy megfelelő helyet találjanak a hozzátartozójuknak.

Harminckét szakápoló és egy gyógytornász dolgozik az intézményben, valamint egy szociális munkás, aki a hajléktalan emberekkel foglalkozik, és hetente többször jön orvos a betegekhez.

– Ragaszkodunk ahhoz, hogy csak szakképzett ápolóink legyenek, mert így tudunk minőségi ellátást nyújtani – hangsúlyozza az intézményvezető. – Számukra nem okoz gondot infúziót bekötni, sebet ellátni, katéttert cserélni. Ugyanakkor nemcsak a beteggel foglalkozunk, hanem a családjával is. Amikor behozzák a szülőt, nagyszülőt hozzánk, lelkiismeret

furdalást éreznek az emberek. Ilyenkor a hozzátartozókkal meg kell tudni értetniünk, hogy nem feltétlenül tesz jót a betegnek, ha otthon tartják, ahol akár 8-10 órára is teljesen egyedül maradna. Sokkal jobb, hogy behozták ide, ahol szakemberek veszik körül, van társasága, ha akar, bemehet a kápolnába, vagy lemehet az udvarra és sétálhat. Ha gondja van, akkor azonnal segítséget kap. Fél év alatt családtaggá válik a beteg is és már a hozzátartozót is Valikának szólítjuk, nem pedig a Kovács néni lányának. Ebből a szempontból is egészen más a mi ellátásunk, mint a kórházban, ahol szinte futószalagon jönnek a betegek. Dolgozóként is más ide bejönni, hisz ismerősök közé érkezünk, és bár ez egy munkahely, azért ide is egy kicsit hazajön az ember. Az otthon kórházi háttérét a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Kórház adja, többek között az intézeti gyógyszerterápiát is. A gyógyszeresztő szakápoló, azt mondja, azzal, hogy máltai az intézmény, plusz feladatok is járnak, de ezeket egyáltalán nem bánják.

– Voltunk Hegyeshalomnál segíteni az országon áthaladó menekültek és migránsok ellátásában, és mindig megyünk a karácsonyi „Adni öröm!” akcióban gyűjteni. Ez nem teher, hanem kikapcsolódás. És emellett, hogy jó csapatban dolgozunk, az is számít, hogy jók a körülmények. Nem olyanok vagyunk, mint egy kórházi osztály, ahol gondot okoz, hogy hiányoznak eszközök. Amire szükség van, azt be tudjuk szerezni.

Az ellátottak átlagéletkora a nőknél 80 év fölötti, férfiak esetében 77-78 év. Az intézmény legidősebb lakója egy 106 éves néni. A magas átlagéletkor magas halálozási számot is jelent.

– Nem ugyanazt a sikerélményt várják el a mi kollégáink, mint például egy rehabilitációs osztályon, ahol viszonylag fiatal emberek egy-két hónap alatt gyógyultan hazatérnek – hangsúlyozza az intézményvezető. – Amikor valaki fekvőbetegként érkezik, de később a saját lábán távozik, esetleg újra egyedül eszik, vagy begyógyulnak a felfekvéseik, ezek mind hatalmas sikerek. Ez mind öröm. Én mindennap úgy megyek haza, hogy ma is érdemes volt bejönni.

Az Ápolási Otthon három osztályon látja el a betegeket. Az „A” osztályon, a két ágyas, fürdőszobával ellátott szobák egyikében két nyolcvan év feletti néni fekszik. Egyikük operáció miatt hosszú ideig ágyba kényszerült és több felfekvése

lett, majd kórházi fertőzést kapott. „Újra kell tanulnom járni. Már a mosdóig ki tudok menni a saját lábamon, aztán székbe ültetnek és kitolnak az udvarra, a friss levegőre. Minden nap egy kicsit többet vagyok fent az ágyból.”

Ezen a részlegen található az a 10 ágy is, melyeken hajléktalan emberek kapnak ellátást, köztük egy férfi, aki négy éve van az otthonban, mert még nem találtak számára megfelelő megoldást.

– Az ő esetükben nem alkalmazzuk az egy éves korlátozást – mondja Brahó Zsuzsa. – Az intézményünk költségtérítési ellátást nyújt, de a hajléktalan emberek esetében ezt másképpen számítjuk. Máltai intézmény vagyunk, mindenkit igyekszünk befogadni, aki rászorul.

Az „A” osztályról közvetlenül az udvarra lehet jutni, ahol gyakran szerveznek közös programokat is. Vannak pletyka padok, ahova kiülhetnek a nénik és figyelhetik, ki jön, ki megy. De itt vannak a terápiás cicák, mindenkire odamennek, hízelegnek egy kis simogatásért.

Hudik Zsuzsa, a „B” osztály osztályvezető ápolója a nyitása óta az intézmény dolgozója, azt mondja, a lelkiismeret tartja itt két évtizede.

– Más itt dolgozni, mint egy kórházi osztályon. Ott a diagnosztizálás az elsődleges, itt pedig a betegek testi-lelki igényeit is ki lehet elégíteni. És az külön öröm, amikor mindezt megköszönik.

A folyosón számos járókeretes lakó sétál, akik legtöbbször fekvőbetegként kerültek az intézetbe. „Egy éve vagyok itt, és kicsit rossz, hogy el kell mennem, mert nagyon szeretek itt lenni.” – mondja egy bácsi. „De most, hogy újra talpon vagyok, haza tudok menni Szendrőbe, ahol már várnak az otthonban.”

A „C” osztályon nincs fürdőszoba a szobában, de a betegek bevallásuk szerint mégis itt szeretnek a legjobban lenni, mert itt mindig zajlik az élet. Ebben a szárnyban csak hölgyek laknak, akik az ebéd előtt a folyosón beszélgetnek. Mint mondják, mindent megkapnak az ápolóktól. „Csak a fiatalságunkat nem tudják visszaadni.”

Rolátorral, vagyis kerekkel szerelt járókeret segítségével megy a kápolnába egy néni. „Otthon nagyon gyenge voltam, nem tudtam már felállni az ágyról. Itt sokkal jobban lettem, de nagyon boldog lennék, ha már enélkül tudnék menni. Majd szólok a főnővérnek – utal Szűz Máriára - hogy tegyen csodát.”

A Szent Erzsébet kápolnában minden csütörtökön református istentisztelet van Gecse Attila lelképásztor vezetésével, szombaton pedig római katolikus szentmisét ünnepelnek. Tóth Béla atya minden alkalommal végigjárja a házat, beszélget, gyóntat. Brahó Zsuzsanna azt mondja: – Van olyan néni, aki „nagyon demens”, szinte meg sem szólal, de a Miatyánkot még tudja, és fennhangon imádkozik.

Az ápolókat fél évente áthelyezik az osztályok között. Ez azért jó, mert minden osztály más. Az „A” osztályon a hajléktalan férfival másképp kell foglalkozni, mint a „C” osztályon fekvő nénival, és jót tesz, ha mindenki mindent megtapasztal. Emellett ez a változatosság segít megelőzni a kiégést, ami ebben a szakmában is fenyegeti a szakembereket.

A 2010-es átalakítás után szorosabb lett a kapcsolat a házban lévő intézmények között is, és intenzívebbé vált az együttműködés a városban működő máltai programokkal is. Évente legalább egyszer közös programot is szerveznek: a majálist.

– Olyankor itt vannak az Idősek Otthona lakói, az Avas lakótelepi játszótérről és a Lyukó völgyi közösségi házból a gyerekek, a felnőttek, a munkatársak, az önkéntes csoport tagjai és a hajléktalan szálló kollégái és az ellátott emberek is, együtt főzünk és ünneplünk – meséli Brahó Zsuzsanna. – Ugyanakkor kifelé is nyitottabb lett az intézmény. Egy szervezettervezési pályázatnak köszönhetően 2015-ben szociális információs irodát hoztunk létre. A város összes szociális intézményével megerősítettük a kapcsolatunkat, adataikat naprakészen tudjuk: van-e megürülő helyük vagy éppen mekkora a várólista. Ez nagyon sokat jelent a hozzátartozóknak, hiszen nálunk megkapják az összes információt, így célzottabban indulhatnak el megfelelő helyet keresni a nálunk ápoltszülő, nagyszülő számára. És ezt nemcsak a mi betegeink hozzátartozói vehetik igénybe, hanem bárki, akinek ilyen segítségre van szüksége.

Augusztus 19-én ünnepelték az intézmény megnyitásának huszadik évfordulóját, melyen kitüntettek négy munkatársat, akik húsz éve szolgálnak az intézményben, köztük Dienesné Katalin főpénztárost.

– Mindig szívesen beszélgettem az idősekkel és a hozzátartozókkal, de volt egy eset, ami nagyon megrendített, és azóta még inkább meghallgatom az embereket. Régen én mentem fel a szobákba a térítési díjért, vittem a számlát és a visszajárót. Emlékszem, egy pénteki napon volt egy asszony, Judit néni, aki nem akart elengedni, leültetett az ágyra, elmesélte a családja történetét, és hogy mennyire keveset látogatják őt. Mivel vissza kellett mennem a pénztárba, elkészöntem, és ígértem, majd jövök hozzá máskor is. Eltelt a hétvége, és hétfőn, mikor vittem volna fel neki egy kis süteményt, a kollégák elmondták, hogy a hétvégén meghalt.

A kitüntetettek közt volt Zsigárcsik Gáborné Judit főnővér is, aki a nyitás előtti hetekben kezdte meg a munkát az Ápolási Otthonban.

– A Semmelweis Kórházban dolgoztam 20 évig. Egy nagy családi tragédia után a vasárnapi misén hallottam a plébánostól, hogy nyílik egy katolikus szeretetotthon, és még akkor beadtam a jelentkezésemet. Betegek még nem voltak az intézményben, amikor elkezdtem itt dolgozni. Azóta is itt tart a szeretet, a szegények istápolásának vágya és a hivatástudat. Innen fogok nyugdíjba menni, és ha engedi az energiám, akkor visszajövök segíteni.

Élmények nyara a Máltai Szeretetszolgálattal

Találkozások és barangolások a máltai táborokban

Több ezer rászoruló család gyermekei, fogyatékkal élők, hajléktalan emberek és idősek is – összesen csaknem négyezren – nyaraltak ezen a nyáron is a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szervezésében.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat intézményei, önkéntes csoportjai és a leszakadó közösségeket segítő programjai hatvannál is több nyári tábort szerveztek 2016 nyarán országszerte. Ezek döntő többsége gyerekeknek szólt, de számos helyszínen várták a fogyatékkal élő fiatalokat és a hajléktalan embereket, de az idős korosztály számára is kínáltak lehetőséget. A szervezők arra törekedtek, hogy a máltai táborok emlékezetes élményekkel szolgáljanak, hosszú időre szóló feltöltődést adjanak a résztvevőknek. „A velünk táborozó több mint háromezer gyerek közül sokan vannak, akik még a szomszédos faluban sem jártak” – mondta Morva Emília a karitatív szervezet Közép-Magyarországi Régiójának vezetője a Kossuth Rádió Napközben című műsorában. A Szeretetszolgálat többek között számos napközi, zenei, sport és kézműves táborba is várta a gyerekeket és sok esetben akár családokat is. „A nevelőszülői hálózatunk gondozásában élő fiatalok hatványozottan rászorulnak, hogy megismerjék a világot, olyan élményeket szerezzenek, amilyenekre az év többi részében nincs lehetőségük. A rászoruló családokat pedig egészben igyekszünk segíteni, ezért vannak táborok, ahol a családok együtt lehetnek. Közös élményeket szereznek, amelyekkel könnyebben továbbjutnak a krízishelyzeteken.” – mondta el a régióvezető.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat táborainak fő célja olyan élményekhez juttatni a résztvevőket, táborozókat és önkéntes segítőköt egyaránt, amelyekben nincs részük a mindennapokban. A bentlakásos és a napközi táborok mind a vidéki helyszíneken, mind a fővárosban sok utazásra, kirándulásra adtak lehetőséget, emellett minden programjuk

úgy épült fel, hogy volt lehetőség étkezésre. A főzés és étkezés is a közösségteremtés eszköze volt a táborokban, hiszen egy bográcsolás vagy közös palacsintázás is életre szóló élmény lehet.

A táboroztatásban számos önkéntes segítette a Szeretetszolgálat munkáját, köztük olyan középiskolások, akik a nyár folyamán teljesítették ötven órás iskolai közösségi szolgálatukat.

A buli előtt nincs akadály

Akadálymentes Balaton part, terep rally és esténként disco várta a III. Máltai Mozgáskorlátozott Tábor résztvevőit Balatonföldváron. Az egy hetes nyaraláson közel 250 fiatal vett részt.

„Az a jó segítő, akiben megbírom, és aki teljesen elfogad. És persze nem árt, ha kitartó, mert az esti bulikban én nagyon sokáig bírom.” – mondta egy fogyatékkal élő táborozó, aki a többi résztvevőhöz hasonlóan családtagjai és állandó kísérője nélkül érkezett. Ezen a héten a feladatra felkészített önkéntes kortárs segítők kísérték őket. „Egy mozgássérült fiatalot gondozni állandó szolgálat és állandó féltés, és ezzel a táborral azt is szeretnénk volna, hogy a családoknak is legyen egy hetük, amikor pihenhetnek.” – hangsúlyozta Győri-Dani Lajos a Szeretetszolgálat ügyvezető alelnöke. „Itt az egy hét alatt a fiatalok a kortárs önkéntes segítőkkel és természetesen

szakemberek közreműködésével olyan dolgokat is ki tudnak próbálni, olyan programokon is részt tudnak venni, amelyekre az év másik 51 hetében nincs lehetőségük, vagy nem mernek.” – fejtette ki az ügyvezető alelnök.

A tábort Kozma Imre atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke szabadtéri szentmisével nyitotta meg, ahol azt mondta, ez az egy hetes együttlét minden résztvevő életében meghatározó. „Ez egy kikapcsolódást, erőgyűjtést jelent mindannyiunknak, hiszen itt a Balaton partján sajátos lehetőségeink vannak a lelki megerősödére és testi feltöltődésre. Mi azért vagyunk itt most veletek, mert Szent István király örökségét elfogadjuk. Mit jelent ez az örökség? Isten előtt

vagyunk felelősek egymásért”. Kozma Imre atya a szentbeszédében azt hangsúlyozta, hogy ez a tábor a találkozás és az összetartozás demonstrációja.

A III. Máltai Mozgáskorlátozott Tábor idejére szállást és a tópartot előzetesen akadálymentesítették, így a kerekesszékes vendégek rámpán gurulhatnak be a vízbe, de felszállhatnak vitorlás hajókra, különféle sportágakat próbálhatnak ki, és éjszakai diszkó is várja őket. A máltai szemléletmód szerint a fogyatékkal élő embereknek őszinte elfogadásra, kapcsolatokra, természetes viszonyulásra van szükségük, nem sajnálatra. Az egyhetes vakáció minden résztvevőnek sokat jelent, a mozgásukban korlátozott emberek önbizalmat és megerősítést nyerhetnek, kísérőik pedig családjuk és ismerőseik körében is leszámolhatnak a sérült emberekkel kapcsolatos tévhitekkel, előítéletekkel. A táborban így két oldalról is bontják a szánakozás és a tudatlanság emelte láthatatlan falakat. A nemzetközi máltai mozgáskorlátozott táborokban az elmúlt három évtizedben több ezer fogyatékkal élő fiatal fordult meg, a táborokban igazi barátságok szövődtek, sokan

kaptak bátorítást, hogy éljenek aktívabb életet, tágítsák határaikat, legyenek nyitottabbak az őket körülvevő világra. Voltak, akik ilyen táborban találtak rá életük párjára.

A vizes sportok és a pancsolás mellett számos programba kapcsolódhattak be a III. Máltai Mozgáskorlátozott Tábor résztvevői. Ismerkedhettek a fotográfia fortélyaisával, agyagozást és egyéb kézműveséget is tanulhattak, és profi táncosok tanították őket táncolni. Emellett terep rally autóval száguldhattak, és esténként segítőkkel a tábori discóban szórakozhattak.

1

1. Akadálymentes Balatonpart segítette a teljes kikapcsolódásban

3

2. Rengeteg gyakorlás és felejthetetlen közösségi élmények a Szimfónia táborokban

Ahol az elfogadás uralkodik

„Egy mindenkiért és mindenki egyért” – a Szuverén Máltai Lovagrend idej nemzetközi mozgáskorlátozott táborának mottója új értelmet nyert a Krakóban eltöltött egy hét alatt. Több mint húsz ország fiatal, fogyatékkal élő vendégei és önkéntes kísérőik vehettek részt a különleges közösségi élményben.

Írta :: Szakszon Réka

Képzeljünk el egy hatalmas területet kőházakkal, emeletes ágyakkal, ebédlőkkel, programokkal teli sátrakkal és esti diszkóval!

A leírás alapján bármelyik, fiataloknak rendezett fesztiválon járhatnánk. A Máltai Rend táborában azonban számos sajátosságot is felfedezhetünk. Mindjárt az első: a helyszín akadálymentesített, egymást érik a rámpák, a kerekesszékeseknek nem kell minden sarkon akadályokba ütközniük. A második szokatlan dolog pedig az ebédlőben derül ki, ahol mindenki két adagot kér – az elsőt a vendégének, a másodikat magának. Ezúttal ugyanis a Szuverén Máltai Lovagrend 33. alkalommal megrendezett Nemzetközi Nyári Táborában jártunk, ahol fogyatékkal élő és ép fiatalok nyaraltak és szórakoztak együtt egy héten át.

Lehetetlen ezen a helyen nem létezik. Mozgáskorlátozott fiatalok és kísérőik műzeumlátogatáson, állatkerti kiránduláson,

bowlingozáson vehettek részt, csokoládé-készítő műhelyben alkothattak, eljuthattak búvárkodni, kipróbálhatták a körhintát, és

csoportosan fedezhették fel Krakó városát. Az uszodában karúszók, úszógumik és egyéb segédeszközök segítségével mindenki együtt strandolt. Az esti buliban kerekesszékekben ülő fiúk táncoltatták meg a lányokat, egészen addig, amíg valamelyiküket az önkéntesek elkapták, és székestül felemelték, hogy egy darabig a magasból élvezhesse a kilátást és az utánozhatatlan hangulatot.

Szükségem volt egy hétre, hogy megértssem, miért mondják sokan, hogy az első

Máltai mozgáskorlátozott táborban való részvételük megváltoztatta az életüket. Hogy miért várják a vendégek és a kísérők egész évben ezt a hetet. Hogy miért rossz innen eljönni, és miért jó minden évben visszatérni. Mert még ha véletlenül idegenkedve, félve és gátlásokkal küzdve is érkezel, a hét végére minden megváltozik: az idegenekből barátok lesznek, eltűnnek a különbségek, megérted az egymásra mosolygásokat, és úgy érzed, ehhez a közösséghez megéri tartozni.

A magyar csapat egyik mozgáskorlátozott vendége így foglalta össze a lényegét: „ez a tábor túl szép, ahhoz, hogy igaz legyen, de szerencsére mégis az.”

A segítők mindenben a táborozók kedvében jártak

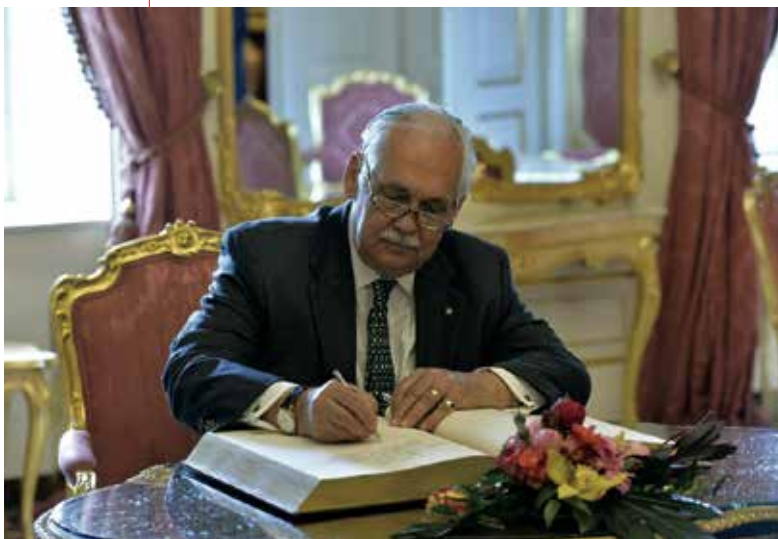
interjú

Mi nem egy kofferral hoznánk adományokat...

Ugron Imre a Szuverén Máltai Lovagrend új budapesti nagykövete

A nagykövetnek elsősorban nem a karitatív cselekedetekre kell koncentrálnia, hanem arra, hogy a segítségnyújtásnak meglegyenek a feltételei – így körvonalazta saját teendőit a Szuverén Máltai Lovagrend Budapestre akkreditált új nagykövete. Ugron Imre június 13-án adta át megbízólevelét Áder János köztársasági elnöknek. A diplomáciai képviselő vezetőjével folytatott beszélgetés során kiderült, hogy azért a kétévesi segítségnyújtás sem áll távol tőle, volt idő, amikor a müncheni máltai segélyszervezet önkéntesként segédápolóként segített a kórházban.

A történetünket kezdjük talán a második világháború után. Apám 1946 októberében meghalt, édesanyám a nagyanyámmal és a két gyerekkel elhagyta az országot. Azért kellett elmenekülnie, mert a ciszterci rendnek segített határokon túli pénzügyeket lebonyolítani, és amikor ez kiderült, félő volt, hogy börtönbe zárják. A gyerekkorunk így Ausztriában telt. Nehéz idők voltak, anyám, aki négy nyelvet beszélt, kórházi aszisztensként dolgozott. Középiskolába a piaristákhoz jártam három

évet, de a gimnáziumot már Németországban fejeztem be. 1952-ben kerültünk Münchenbe. Emlékszem, 13 évesen biciklit szerettem volna, de nem volt rá pénzünk. Végül kisebb munkákkal megkerestem 35 márkát, ő pedig még egyszer annyit adott hozzá, így tudtam megvenni egy használt kerékpárt. Münchenben mérnök-közgazdásznak tanultam, ami abban az időben új párosítás volt. A főiskola befejezése után szerettem volna még egy második diplomát is, de arra már végképp nem volt pénzünk, így munkába álltam az egyik nagy müncheni gépgyárban.

• **Mit csinált a gyárban?** •

A termelési folyamatokat elemeztem. Amikor valahol nőni kezdtek a költségek, megkerestem az okát. Mondok egy példát: feltűnt, hogy az esztergapadoknál túl sok szerszám

fogy. Odamentem megnézni, vajon miért. Láttam, hogy a mesterek túl erősen nyomják a pengét a munkadarabra, hogy haladjanak, hiszen darabbérben dolgoztak. Így viszont túl gyorsan elkopott a kés. Szóltam, hogy kíméljék a pengét, azt felelték, nem lehet másképp csinálni. Mondtam, engedjenek csak oda géphez egy kicsit, megmutatom, hogyan kell. Néztek egy nagyot, nem tudták, hogy mérnök is vagyok...

• **Munkaidőben tehát szigorú közgazdász volt. Mikor és hogyan lett a rászoruló támogatója?** •

Vagy tíz éven át voltam cserkész, a segéd-tiszti vizsgáig jutottam el. Ez azért volt fontos, mert végeredményben én nem jártam magyar iskolába, de az emigrációban működő magyar cserkészmozgalom nagy hangsúlyt fektetett a nemzeti identitás ápolására, népdalokat, néptáncot tanultunk, verseket,

történelmi ismereteket oktattak nekünk. Ez nagyon sokat jelentett nekem, de fiatal felnőttként azt mondtam magamban: a cserkészletnél valami többet szeretnék. Abban az időben – 1962-ben – megismerkedtem a németországi Máltai Segélyszervezettel. Baráti körben arról beszélgettünk, milyen jó lenne megtanulni elsősegélyt nyújtani. Egyikünk azt mondta, neki a nagybátyja a máltai lovagrend tagja, ő meg tudja szervezni. És valóban,

a müncheni máltaiaktól jött egy oktató, és minden héten egy este közösen gyakoroltunk, míg meg nem tanultuk az alapokat. Nagyon élveztük a tanfolyamot, egymás között úgy emlegettük ezeket az alkalmakat, hogy jövünk a vérbuliba. Sajnáltuk, amikor vége lett. Egy idő után szerveztünk egy másik tanfolyamot, egy kicsit komolyabbat, ami már nem az elsősegélynyújtásról szólt, hanem a szanitécek munkájáról. Amikor ez is megvolt, önkéntes ápolónak jelentkeztünk a Malteser Hilfsdienst müncheni irodájában, és segédápolóként segítettünk a kórházban.

• **Munka után bejárt a betegekhez?** •

Nem, hanem komplett 12 órás műszakokat vállaltunk, vasárnap reggeltől estig. Az ápolónőknek segítettünk, ágyat húztunk, megettük a betegeket, cipeltük az oxigén-sátrát, lemostuk a magatehetetlen embereket.

• **Meddig csinálta ezt?** •

Néhány évig. 1969-ben kimentem Amerikába, mert úgy éreztem, eljött az ideje, hogy jobban megalapozzam az egzisztenciámat. Írtam egy Amerikában élő rokonomnak, hogy segítsen valami lehetőséget találni. Visszaírt, hogy New Yorkban az egyik banknál lenne egy gyakornoki állás. Kimentem. Sokat tanultam, a végén még egy tőzsdekereskedelmi tanfolyamot is elvégeztem. A fizetésem heti 100 dollár volt, ebből nem nagyon tudtam megélni, ezért hétvégenként négyórányi utazással távolabb, a hegyekben osztrák fiatalokkal segéd síoktatóként dolgoztam. Közben kapcsolatba kerültem a New Yorkban élő magyar és német emigráció számos tagjával. Egy ottani bálon találkoztam először Fényes Csillával, későbbi nevén Csilla von Boeselager asszonnyal. És ott ismerkedtem meg egy gyönyörű portugál lánnyal, aki később a feleségem lett. Egy év után lejárt a tartózkodási engedélyem, és visszajöttem Európába.

• **Mikor jött első alkalommal Magyarországra?** •

A hatvanas években jártam itt egyszer, azután 1969-ben két hétig dolgoztam a tavaszi nagy vásáron. 1970 őszétől egy bécsi cégnél lettem üzletkötő, műanyaggyártó és textilkészítő gépeket hoztam Magyarországra, majd Romániába is. A feleségem először 1971-ben kísért el Magyarországra, míg én dolgoztam, ismerősök megmutatták neki a várost, elmentek a Svábhegyre, beültek a Gerbeaud-ba. Közben mindenhová követték őket. Este a szállodában felháborodva mesélte, hogy akárhová indultak, ismeretlen kísérők mindenhová utánuk mentek. Mondtam, csak óvatosan, most is minden szavunkat hallgatják, ebben a hotelben szerintem egy egész emelet a lehallgató berendezésekkel lehet tele. Az állambiztonsági szervek mindent nyilvántartanak, hová megyünk, mit csinálunk, kivel találkozunk.

• **Érte önt valamilyen atrocitás a magyar hatóságok részéről?** •

A magyarok részéről nem, Romániában viszont feketelistára kerültem. Hat éven át rendszeresen jártam oda, és a csomagtartót mindig telepakoltam, magyar könyveket, egyházi irodalmat, kávét, cigarettát vittem az ottani barátaimnak és ismerős plébánosoknak. Ezek nagyon értékesek voltak akkoriban, kis túlzással egy karton Kent cigaretta árából meg lehetett javítani a templomtetőt. Persze

A követség

A Szuverén Máltai Lovagrend budapesti nagykövetsége az I. kerületi Fortuna utcában működik. Nagykövet Ugron Imre, követségi tanácsos Twickel György. Az új követségi tanácsos Twickel-Zichy Máriának, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat egyik alapítójának fia, aki többek között a németországi Malteser Hilfsdienst és a magyar máltai szervezetek együttműködését koordinálja.

ott is figyeltek, talán még alaposabban, mint Magyarországon. A román követségen egyszer csak megtagadták a vízumot, és megmondták, ne is kísérletezzek újabb kérelmekkel, mert nem fogom megkapni a beutazási engedélyt. És ez azután így is maradt, amíg a Ceausescu rendszer fennállt.

• **Hogyan lett felnőttként máltai segítő?** •

1977-ben egy amerikai cég munkatársa lettem, ami egészségügyi eszközöket, kórházi felszereléseket forgalmazott. A cég németországi egységein belül többször is áthelyeztek, végül európai, afrikai és közel-keleti kereskedelmi igazgató lettem. Ez idő alatt Bécsből Düsseldorfba, majd Karlsruheba költöztünk. Németországban megismerkedtem a Máltai Lovagrend ott élő magyar tagjaival. Hívtak, hogy lépjek be én is. Először elhárítottam az invitálásukat, mondván, nélkülük is tudok karitatív cselekedeteket végrehajtani. Azután egy kicsit jobban belegondolva rájöttem, jóval nagyobbak a lehetőségek, ha nem egy magánszemély, hanem egy szervezet próbál segíteni. Elfogadtam a meghívást és beléptem a rendbe, majd később én lettem a Németországi Delegáció vezetője. Egy alkalommal elmentem az öreg cserkészek összejövetelére, ott újra találkoztam Csilla von Boeselager asszonnyal. Beszélgetés közben szóba került, hogyan lehetne Magyarországra segítséget vinni, azt mondta, ebben szívesen részt venne. Ekkor két vagy három nagy kamion segélyszállítmány már megérkezett Magyarországra. Meglátogattam Csillát és elkezdtünk szervezkedni. Azt láttuk, hogy nem az adományok németországi összegyűjtése, hanem a magyarországi szétosztása jelent kihívást. Csilla kihallgatást kért Paskai László bíborostól, hogy az egyház segítsen a gyógyszeradományokat és a kórházi berendezéseket megfelelő helyre eljuttatni. A bíboros azt felelte, csomagolják össze az adományokat egy kofferba, hozzák át Budapestre, és majd segítenek kiosztani. Bíboros atya félreérti a helyzetet, mondta Csilla, mi nem egy kofferral hoznánk adományokat, hanem negyventonnás kamionnal. Az száz köbméter. Kiderült, hogy az egyház ezzel nem tud mit kezdeni, persze, akkor még nem működött a Karitás. A bíboros titkárságán egy apáca azt

mondta, van egy-két tevékeny pap Magyarországon, aki talán tud segíteni. Kozma Imre atyát ajánlotta, de hozzátette, nem hiszi, hogy ő lesz a mi emberünk, mert neki nagyon sok dolga van. Kozma atya viszont azonnal igent mondott. Németországban az ottani Máltai Lovagrend és a Malteser Hilfsdienst vezetőjének jóváhagyásával és részvételével megalapítottuk az Ungarischer Malteser Caritasdienst-et, Boeselager Csilla lett az elnök, én az alelnök. 1989 februárjában pedig, amikor a magyarországi törvények lehetővé tették, Kozma Imre atyával és a körülötte tevékenykedő fiatalokkal és segítőkkel közösen megalapítottuk a Magyar Máltai Szeretetszolgálatot Budapesten.

• **Milyen szerepet vállalt az alelnöki tevékenységében?** •

Az alapításkor Csilla és én is alelnöki tisztséget vállaltunk. De Németországban dolgoztam, évente 4-5 alkalommal tudtam csupán Budapestre jönni. Egy és fél év után beláttam, hogy nincs értelme Németországban élni, és egy alelnök tisztséget betölteni, így lemondtam. Az első időszakban főleg kintről segítettem. 1989 augusztusában, a keletnémet menekültek befogadásakor itt voltam, egy luxemburgi családdal jöttünk Magyarországra. Amikor a zugligeti templomnál megnyílt a menekülttábor, azt mondtam a feleségemnek, utazgassanak a családdal ide-oda, én most nem tudok velük lenni. Az első három héten itt voltam a táborban, azután vissza kellett mennem a munkahelyemre. Később még három hétre el tudtam könyörögni magam. A romániai forradalom eseményeiben nem vettem részt, miután tiltólistán voltam, nem akartam belépni az országba. A jugoszláv háború kitörése után viszont Imre atyával együtt készítettük elő a menekültek befogadását, az eszéki kórházban ápolták kimentését.

• **Egy sokak által ismert képen ketten látszanak Imre atyával, az atya autóján gránátrepesz ütötte lyukat mutatják éppen. Mikor és hol készült a fotó?** •

Az eszéki főtéren robbant egy gránát, mialatt a városházán a polgármesterrel tárgyaltunk. A hivatal bejáratát és az iroda ablakait homokzsákokból épített fal védte a

lövédékektől és a repeszektől, a téren álló járművek viszont védtelenek voltak. Hallottuk a robbanást, amikor kijöttünk, láttuk, hogy a repeszek kilyukasztották a kereket, megsérült a szélvédő, és egy repesz átlukasztotta az ajtót is. Újságírók kísérték minket, az említett fotót az egyikük készítette.

• **Németországban egy nagyvállalat menedzsereként élt, amikor viszont Magyarországra jött, egy karitatív szervezet segítője volt. Meddig tartott ez a kettősség az életében? •**

Húsz év után otthagytam az amerikai nagyvállalatot, önálló tanácsadó lettem, így könnyebben mozoghattam egyik országból a másikba. 1999-ben huszonnyolc alkalommal repültem Frankfurtból Budapestre, és vissza. Akkor felvettem otthon, mi lenne, ha Magyarországra költöznék? A feleségem azonban akkor még nem akart Magyarországra jönni, így kompromisszumos megoldás született, és 2000-ben Bécsbe költöztünk.

• **Ahonnán még mindig utaznia kellett... •**

Nem is keveset. 2005-ben én lettem a Magyar Máltai Lovagok Szövetségének ispotályosa, ez azt jelenti, hogy én voltam a felelős a Magyarországon zajló karitatív munkáért. Nyolc évig töltöttem be ezt a tisztséget. Közben új feladatot is kaptam a Rend római központjától, én lettem az összekötő azokkal az országokkal, ahol a Szuverén Máltai Lovagrend nincs jelen, de máltai segélyszervezetek működnek. Ilyen ország volt Ukrajna, Albánia, Szerbia, Szlovákia, Litvánia, Lettország, és Oroszország. Ezt a tisztséget most fogom valaki másnak átadni, miután nagykövet lettem.

• **Milyen feladatokat tűzött maga elé nagykövetként? •**

Sok tervem van, ezek között kiemelt feladatommak tekintem a máltai tevékenység közvetlen népszerűsítését a magyar állam illetékes vezetőinek körében. Első lépésként miniszterekkel, államtitkárokkal fogok találkozni. Két olyan területet látok, ahol a máltai szervezetek aktív szereplők, de az államra is nagyon komoly felelősség hárul, az egyik a roma népesség felzárkóztatása, a másik a bevándorlási hullám kezelése. Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy nemcsak jelentésekből és beszámolókból ismerem a máltai munkát, hiszen az elmúlt ötven évben különböző országokban és változó szerepekben ugyan, de személyesen részt vettem a mindennapos feladatokban is.

szolgálat

Magyar máltai mentősök az Ifjúsági Világtalálkozón

Több mint kétfélmillió zarándok vett részt július végén a katolikus Ifjúsági Világtalálkozón, melyen az egészségügyi ellátást végző harminckét mentőegység között ott volt a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Mentőszolgálat is.

Írta :: Parák Eszter

Krakkó több mint két éve készült megerősített biztonsági intézkedésekkel az Ifjúsági Világtalálkozó megrendezésére. Az egészségügyi ellátás a Lengyelországban már működő egészségügyi és sürgősségi ellátórendszerre épült:

számos sürgősségi kórház, egészségügyi fogadóállomás, harminckét sürgősségi mentőegység és negyven elsősegélynyújtó egység állt készenlétben. A harminckét mentőegység közül kettő Magyarországról érkezett.

Dr. Horváth Tamás, a Máltai Mentőszolgálat vezetője felidézte, hogy a szervezők helyszíni egészségügyi biztosításra a Máltai Lovagrend lengyelországi szervezetét kérték fel. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Mentőszolgálat két rohamkocsival és egy szállító járművel érkezett Krakkóba, ahol július 27-től 31-ig vettek részt a szolgálatban. „Mi azokon a napokon vállaltuk a helyszíni egészségügyi biztosítást, amikor a Szentatya, Ferenc pápa ott volt a világtalálkozón. Az időnk jelentős részét a szolgálat töltötte ki, így a pápai szertartásokra nem tudtunk zarándokként koncentrálni. Mindig volt mit tenni.” – mondja a mentőszolgálat

vezetője. „Szolgálaton kívül egy fél napot töltöttünk el Krakkóban. A sok fiatal között nagyon erős volt az az érzés: nem vagy egyedül. És nemcsak hogy nem vagyunk egyedül, hanem nagyon sokan vagyunk mi keresztények. Vannak képek, amik szerintem örökre megmaradnak bennem. Szombaton Ferenc pápa vezette a virrasztást. A lenyugvó nap fényében milliónyi gyertya lángja pislákol, nyolckilencszázezer fiatal szépen nyugovóra tér és ott tölti az éjszakát a helyszínen. Nem vagyunk egyedül.”

A magyar mentőegység főként kisebb sérüléseket látott el, rosszuléteket orvosolt és az utolsó napon a nagy hőség okozta panaszokat kezelte. „A zarándokok folyamatos naposításban voltak az utolsó napon. A záró szentmise Brzegiben volt, mely egyes szálláshelyektől 15-20 kilométer távolságra esett. Ide a legtöbb fiatal zarándok gyalogosan érkezett, és sajnós volt, aki túlbecsülte a teherbíró képességét, vagy nem hallgatott a figyelmeztetésekre, nem fogadta meg a szervezők tanácsait, hogy miként védekezzenek a hőség ellen.”

A magyar máltai mentősök nemcsak a rendezvényeken nyújtottak egészségügyi ellátást, de arra is kiemelten figyeltek, hogy a magyar zarándokcsoportokkal külön is foglalkozzanak. Mindennap meglátogatták azt a magyar szálláshelyet, ahol tudták, nincs a helyszínen orvos.

□ Lengyel bajtársakkal teljesítettek szolgálatot a magyar mentősök

Magyar „jánoslovagok” Rómában

*„Itt állnak immár lábaink csarnokaidnak küszöbén, óh Jeruzsálem”
énekelhették a jeruzsálemi ünnepekre zarándoló korabeli zsidók és
Jézus apostolai. Ugyanis minden törzsnek kötelessége volt elzarándokolni
Jeruzsálembe, az Ó- és Újszövetség szent városa Istenének városába,
ahol Jahve sátra állt. Jézus Krisztus kereszthalálának, föltámadásának
és mennybemenetelének szent helyére. Arra a helyre, ahol „ezer éve”
Boldog Gellért zarándok-, és betegápoló közösséget alapított.*

Írta :: Solymári Dániel

A város egyúttal Izrael vallási központja is volt, hiszen ott állt a Salamon építette templom. Idővel tömegek indultak a térségből és Európából Jeruzsálembe, hogy legalább egyszer az életben megvethessék lábukat a szent helyen. Krisztus utolsó földi állomásának helyszínén is, ahová Franciaország nyugati részéből öt hónap is lehetett a gyakran igen kockázatos út. A nagy nehézségek árán és kimerülten megérkezett zarándokoknak ellátásra volt szükségük, amelyet a korabeli „szegénykórházakban”, hospitale pauperumokban vagy xenodochiumnak nevezett ispotályokban, kolostorok és püspöki székházak mellé épített szálláshelyeken vehettek igénybe. Itt nemcsak ételt és italt kaptak, de egészségügyi ellátásban is részesülhettek a kimerült utazók. A Keresztelő Szent János tiszteletére emelt Sancta Maria Latina (bencés regula szerinti hospitium), majd a nők számára épített Sancta Maria Parva házakban meg is kezdődött a munka, amely további ötven év működést követően a Rend bölcsőjévé vált. A már jól működő hálózat később, a keresztes hadjáratok idején is folytatta működését, és nagy rutinnal segítette a Szentföldön harcolók egészségügyi ellátását. A Boldog Gellért alapította közösség, amelynek függetlenségéről és működésének kereteiről 1113. február 15-én a II. Paszkál pápa által jegyzett „Pie postulatio voluntatis” kezdetű dokumentum rendelkezik, kezdetben tehát nem a sérült keresztes lovagokkal volt összefüggésben. E korai karitatív szervezetnek is tekinthető (bár annál lényegesen több) közösség ugyanis az akkori keresztes zarándokoknak (Peregrinantes Christiani) nyújtott nélkülözhetetlen segítségét.

Ferenc pápa 2015. december 8-án, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén megnyitotta a Szent Péter-bazilikában található Porta Santa-at, szent kaput, amivel ünnepélyesen is kezdetét vette az irgalmasság rendkívüli szentévé. Ahogy március 13-i bejelentésében fogalmazott: „Gyakran elgondolkodtam azon, az egyház hogyan lenne képes nyilvánvalóbbá tenni a küldetését, az irgalmasságról való tanúságtételt. Olyan út ez, amely a lelki megteréssel kezdődik; és be kell járnunk ezt az utat. Ezért úgy döntöttem, hogy rendkívüli szentévet hirdetek meg, amelynek középpontjában Isten irgalmassága áll. Ez az irgalmasság szentévé lesz. Az Úr szavának fényénél akarjuk megélni ezt: »Legyetek irgalmasok, mint a ti Atyátok« (vö. Lk 6,36).” Majd úgy folytatta, hogy „meggyőződése, hogy az egész egyház, amelynek oly nagy szüksége van az irgalmasság elnyerésére, hisz bűnösök vagyunk, képes lesz megtalálni ebben a jubileumi évben az Isten irgalmasságának újrafelfedezése és gyümölcsözővé tétele fölötti örömet.” Ebben a „szeretetkapcsolatban” találta meg szolgáltatának modern helyét a Szuverén Málta Lovagrend is. Nagymestere Fra' Matthew Festing a Rómába érkező zarándokok egészségügyi ellátására ajánlotta fel nemzetközi közösségét, amit a szentanya örömmel elfogadott. Már csak azért is, mert a pápai székesegyházak de jure vatikáni területnek számítanak, így kívül esnek a római közigazgatás szolgáltatási köréből. A Rend és az Apostoli Szentszék között létrejött megállapodás értelmében „máltai önkéntesek” ezrei a szentév során mindennap egészségügyi szolgálatot, ügyeletet teljesítenek a négy római patriarkális bazilikában, a Szent Péter bazilikában,

a Falakon kívüli Szent Pálban, a lateráni Keresztelő Szent János-főszékesegyházban és a pápa püspöki székesegyházában a Santa Maria Maggiore bazilikában. A magyar szövetség tagjai és a Máltai Szeretetszolgálat önkéntesei is kivették részüket e nemzetközi összefogásban. Az év során három alkalommal adnak szolgálatot. Az elsőt május 20-29. között dr. Lőrinczy Katalin vezetésével, június 3-12. között Czigler Ágoston vezetésével, majd pedig szeptember 16-25. között dr. Sárdy László irányításával. Az alkalom az irgalmasság szent évével való személyes kapcsolat elmélyítésén túl páratlan lehetőséget kínált az alapítóval és közvetlen követőivel való szorosabb lelki rokonság kialakítására, erősítésére is. Ugyanis e római templomokban szolgálatot teljesítő önkéntesek, a Rend modern betegápolói, pontosan ugyanazt a munkát végezték, mint elődeink Jeruzsálemben ezer évvel: ápolták a világ minden tájáról oda érkező jámbor zarándokokat.

Megerősödhetett bennünk e közösséghez tartozásunk döntő eleme, a szegények és betegek feltétlen szolgálata. Magunkban elimádkozhattuk, miközben hálát adhattunk a jubileumi búcsú elnyeréséért is, az egykori rendtagok közös fogadalmát, miszerint: „Megígérjük, hogy uraink, a betegek szolgálai leszünk” (slavi dominorum infirmorum). A servus pauperum Christi (Krisztus szegényeinek szolgálója) így vált később szállóigévé, ami a „jánoslovagok” írásaiban rendi fogalomként van jelen: „uraink, a betegek”.

A júniusi szolgálat önkéntesei

a hit védelme

Boldogasszony Anyánk

Írta :: Legeza László

Mária életéről keveset tudunk, a Jézus tanítására koncentráló evangélisták keveset írnak róla. Életének szakaszairól alig van adatunk, az Evangéliumon kívül mindössze egyes apokrif iratok említik, de ezeket nem lehet ellenőrizni. Azt azonban Jakab ősevangéliumából általában elfogadják, hogy szülei Szent Joachim és Szent Anna voltak. A jeruzsálemi hagyomány a Bethesda-fürdő mellett tisztelte Mária születésének helyét. Az V. század

elején Szent Anna tiszteltére templomot építettek itt, melynek felszentelése évfordulóján (szeptember 8.) emlékeztek meg Mária születéséről. A szírek, bizánciak és a rómaiak is e napon emlékeztek meg Szűz Mária születéséről, s a Katolikus Egyház ma is szeptember 8-án ünnepli a „Kisboldogasszonyt”. (Itt kell megjegyezni, hogy ma Magyarországon közel 180 Kisboldogasszony-templom vagy kápolna van. Közülük a legismertebb zarándokhely

a máriaremetei, ahol már számos imameghallgatás történt.)

Szűz Mária a világtörténelem legnagyobb eseményének, Istenünk megtestesülésének volt közvetlen részese. Lukács evangélista így ír erről: „A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhez, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták. Az angyal belépett hozzá és megszólította: Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál. E szavak hallatára Mária zavarba jött, és gondolkozni kezdett rajta, miféle köszöntés ez. Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni. [...] Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek? Az angyal ezt válaszolta és mondta neki: A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával... Mária így válaszolt: Íme, az Úr szolgálója vagyok,

Jézus anyja a Boldogságos Szűz Mária (Istenanya, Szűzanya), akit mi magyarok Boldogasszonyként is tisztelünk, s a máltai liturgikus gyakorlatban egy rodosz-szigeti ikon után „Filermói Boldogasszony” néven szoktunk emlegetni. Szeptember 8-án ünnepeljük Szűzanya születésnapját.

legyen nekem a te igéd szerint.” (Lk 1,26–38) Az Egyház az ún. „szeplőtelen fogantatásban” (conceptio immaculata) annak az ígéretnek a teljesedését látja, melyet Isten Izajás próféta által mondott: „Íme, a szűz méhében fogan és fiút szül” (Iz 7,14), és már az első hitvallásokban megvallotta, hogy Jézus egyedül a Szentlélek ereje által fogantatott Szűz Mária méhében. Üdvörtörténeti jelentősége miatt, a hagyomány alapján IX. Pius pápa 1854. december 8-án az Ineffabilis Deus bulában ex cathedra döntéssel dogmaként hirdette ki, hogy Mária életének első pillanatától fogva mentes volt az áteredő bűntől, és a megszentelő kegyelem állapotában volt.

Fia életének minden fontosabb eseményén jelen volt Szűz Mária, bár e tényt az evangélisták ritkán említik, nyilvánvaló természetszerűsége miatt. Egyik kivétel a kánai menyegző leírása: „Harmadnap menyegzőt tartottak a galileai Kánában, amelyen Jézus anyja is ott volt. Jézust is meghívták a menyegzőre, tanítványaival együtt. Amikor fogytán volt a bor, Jézus anyja megjegyezte: Nincs több boruk. Jézus azt felelte: Mit akarsz tőlem, asszony!

Még nem jött el az én óráim.” (Jn 2,1–4) Ezután anyja kérésére mégis bekövetkezett Jézus első csodája: a vizet borrá változtatta. Innen ered Katolikus Egyházunk azon gyakorlata, mely szerint sokszor a Szűzanyához fordulunk, járjon közben érdeklünkben Szent Fiánál, ahogyan azt Kánában is tette. Számtalan imameghallgatást köszönhetünk Szűz Mária közbenjárásának, különösen a Mária-kegyhelyeken.

Mária jelen volt Jézus keresztdozatnál is. „Jézus keresztheje alatt ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, aki Kleofás felesége volt és Mária Magdolna. [...] Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: Asszony, nézd, a fiad!” (Jn 19,25–26)

Az Egyház hivatalos tanítása szerint Mária meghalt, halálával lelke Isten boldog színelátására jutott, teste nem indult oszlásnak, hanem azonnal a megdicsőült test állapotára emelkedett. A keleti egyház Mária földi életének végét Mária elszenderülésének nevezi.

Boldog Emmerich Katalin Anna: Szűz Mária élete c. könyve (1851), melyben látomásai alapján Mária utolsó éveinek pontos, részletes leírását adja, a legapróbb részletekig elmondja a helyet és az utat a házhoz, ahol Szűz Mária János evangélista gondoskodása alatt lakott. Mária házának alapjait a lazaristák e látomás alapján találták meg 1891-ben, Efezusban.

Első szent uralkodónk, István király a halálát közeledni érezve, életművét, a keresztény Magyarországot Szűz Mária pártfogásába, oltalmába ajánlotta 1038. augusztus 15-én. Így lett hazánk Mária Ország (Regnum Marianum). Később más uralkodók is követték példáját.

1. Mária születése
2. A Filermoi Boldogasszony-ikon Centinjében
3. Michelangelo Grigoletti: Mária mennybevétele - Főoltárkép az Esztergomi Bazilikában
4. Nagyboldogasszony – Mária elszenderülése és mennybevétele
5. Szűz Mária rekonstruált háza Efezusban

Mária- ünnep

- I. 1:** Kiskarácsony (Mária istenanyasága);
Karácsony utáni vasárnap: Szent Család ünnepe;
I. 23: Mária eljegyzése Józseffel;
II. 2: Gyertyaszentelő Boldogasszony (Jézus bemutatása a templomban);
II. 11: Lourdes-i Boldogasszony,
III. 25: Gyümölcsoltó Boldogasszony (angyal üdvözlés);
 a feketevasárnap utáni péntek: Hétfájdalmú Szűz;
IV. 26: Mária, jó tanács Anyja;
május 1. vasárnapja: Jó Pásztor Anyja;
V. 13: Fatimai Boldogasszony (fatimai jelenések);
V. 24: Keresztények Segítségére; Úti Boldogasszony;
Úrnap nyolcadát követő szombat (Jézus Szent Szíve péntekje után): Mária Szeplőtelen Szíve;
VI. 27: Mindenkor Segítő Szűz Mária;
VII. 2: Sarlós Boldogasszony (Mária látogatása Erzsébetnél);
VII. 16: Kármelhegyi Boldogasszony;
VIII. 2: Angyalok Királynője (Porciunkula);
VIII. 5: Havi (Havas) Boldogasszony;
VIII. 15: Nagyboldogasszony (Mária halála és mennybevétele);
VIII. 22: Szűz Mária Királynő
VIII. 27: Mária hét öröme;
IX. 8: Kisboldogasszony (Mária születése);
IX. 12: Mária neve;
IX. 15: Fájdalmas Boldogasszony;
IX. 24: Fogolykiváltó Boldogasszony;
X. 7: Rózsafűzér Királynője;
X. 8: Szűz Mária, Magyarok Nagyasszonya
X. 11: Mária istenanyasága;
X. 16: Mária tisztasága;
XI. 21: Mária bemutatása a templomban;
XII. 8: Szeplőtelen Fogantatás (Mária fogantatása);
XII. 10: a lorettói ház átvétele;
XII. 18: Mária születésének várása.

Boldog- asszony Anyánk (Régi magyar hymusz)

Boldogasszony, Anyánk, régi nagy Pátronánk, nagy ínségben lévén így szólít meg hazánk: Magyarországról, Édes hazánkról, ne feledkezzél el szegény magyarokról.

Ó Atyaistennek kedves, szép leánya,
 Krisztus Jézus anyja, Szentlélek mátkája! ...
 Nyisd fel az egeket sok kiáltásunkra,
 anyai palástod fordítsd oltalmunkra! ...
 Kegyes szemekkel, tekintsd meg népedet,
 segéljed áldásra magyar nemzetedet. ...
 Sírnak és zokognak árváknak szívei
 hazánk pusztulásán s özvegyek lelkei. ...

aktuális

Segítség a jégverés után

Építőanyaggal, építőipari szakmunkával, ajándék bútorokkal és adományokkal segíti a szatmári jégverés legszegényebb károsultjait a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. Mint ismert, június végén dió méretű, helyenként pedig tojás nagyságú jégdarabok zúdultak Szabolcs-Szatmár-Bereg megye tizenhárom településére. A vihar csaknem ezer épületet rongált meg. Az összetört háztetőket azonnali segélyként fóliával borították be, ebben a munkában mintegy kétszáz tűzoltó vett részt.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársai a vihart követően Rozsályban, Zajtán, Méhteleken, Uszván, Nagyhódoson, Garbolcon, Csengerújfaluban, Gacsályon és Kishódoson is felmérték a károsult lakosság helyzetét, meglátogatták a legelesettebb családokat. A helyreállítás és az újjáépítés során a Szeretetszolgálat a biztosítással nem rendelkező, más szervezet által nem támogatott rászoruló embereket támogatja. Volt, akinek azonnali segítséget nyújtott a karitatív szervezet, egy

gyermekét egyedül nevelő, kitelepített édesanya pénzbeli segítyt kapott Uszván, Nagyhódoson pedig egy teherautó cserepet osztott ki a Szeretetszolgálat a tetőt önerőből javító családok között.

Kishódoson és Nagyhódoson ezekben a napokban kezdődik több, kárt szenvedett családi ház felújítása. A Magyar Máltai Sze-

retetszolgálat nyolc rászoruló családnak ad építőanyagot a tető javításához, három családnak pedig építőipari szakmunkát biztosít a felújításhoz. Egy károsult családnak adománybútorot szállít a karitatív szervezet, egy másik családnál pedig a szeptemberi iskolakezdéshez nyújt támogatást. Két további épülethez a máltai szervezet szállítja a szükséges csere-

peket. Egy nagyhódosi család otthonában a vihar által megromlott elektromos vezetékeket állítja helyre a Szeretetszolgálat, mivel az érintettek uborkatermelésből élnek, és az uborkaválogató és csomagoló gépeket ellátó hálózatot tönkretette a vihar. Mindezen felül a Máltai Szeretetszolgálat használt tetőcserepeket szállít a településekre, a károsult családok igénye szerint.

MÁLTAI HIBISZKUSZ TEA

*Máltai
Jótékonyági
Termék*

 Magyar Máltai
Szeretetszolgálat

Ennek a kellemes aromájú, ízvilágú és mély bíbor színeivel melegséget sugárzó hibiszkusz teának a vásárlásával a Máltai Szeretetszolgálat karitatív tevékenységét támogatja. A termék csomagolását a Magyar Máltai Szeretetszolgálat hátrányos helyzetű munkatársai végezték.

A Hibiszkusz virágból készült főzet már az ókori Nílus-völgyében az egyiptomi és núbiai fáraók kedvenc itala volt. Gyönyörű színének, jellegzetes ízvilágának, frissítő és jótékony hatásának köszönhetően más kultúrákban – Kínában, Mexikóban és a Karib-térségben – is népszerű volt. Magas C-vitamin tartalma és jótékony élettani hatása miatt is kellemes ital akár melegen, akár hidegen fogyasztva.

TEAM HELY

Keresse a MÁLTAI HIBISZKUSZ TEÁKAT a MediLine és a Diéta Life Market üzleteiben 50 grammos szálás, és 8 darabos piramis filteres kiszerezésben!

DIÉTA *Life* MARKET

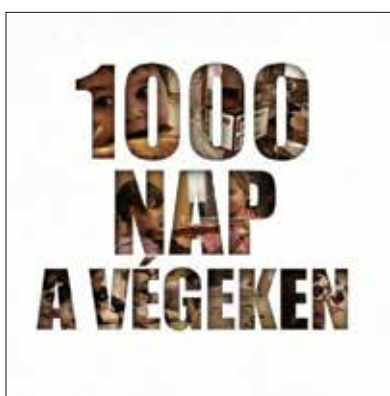

MediLine

A jólét nem érdem, és a nyomor nem büntetés

1000 nap
a végeken

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat a Gyerekesély programban a legszegényebb területeken a legelesettebbekhez térdel le, hogy segítséget nyújtson. Nemcsak a családoknak, de a szakembereknek is, akik gyakran belefáradnak a szélmalomharcnak tűnő munkába. Erről is szól az 1000 nap a végeken című máltai kiadvány.

Gyerekeket nevelő gyerekek, családok a tető nélküli házban, egy férfi, aki, bár nincs semmije, nem is kér semmit. Életek, melyeket csak akkor láthat az ember, ha elég közel megy. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársai a Gyerekesély programban a lehető legközelebbre merészkedtek. 1000 nap tapasztalatait, élményeit, fájdalmát, döbbenetét és örömeit megörökítő blogbejegyzé-

seiket szerkesztették egy könyvbe.

Vallják, hogy a kirekesztett emberek befogadása, az elesettek felemelése nem lehet egy maroknyi segítő magánügye. Befogadni a társadalom tud, a döntést a többségnek kell meghoznia. A segítők naplóbejegyzéseiből összeállított kiadvány nemcsak a nyomorban élők mindennapjairól ad képet, hanem azokról is, akik értük

dolgoznak. A program munkatársairól, szociális munkásokról, önkéntes orvosokról, tanárokról, akik még azért is megküzdnek, hogy segíthessenek: nemcsak az előítéletekkel, de gyakran a polgármesterrel, a szegyenérzettel, a kiegészéssel, az eszköztelenséggel is.

1000 nap, ezer csata: a kistérségi üléseken, a családsegítőben, a házaknál, az iskolában. De harcolnak az alultápláltsággal, a vitaminhiánnyal, a betegségekkel, a függőségekkel. A válogatott blogbejegyzések között olvasható majdnem pontos szociográfiai leírás, naplórészlet, és néhány olyan írás is, amely azért született, hogy segítsen feldolgozni a bánatot, a dühöt, vagy éppen erőt adjon a másnaphoz.

Máltai útmutató és kordokumentum a migráns válságról

Gondoskodó kíséret címmel hiánypótló szakmai kiadványt jelentetett meg a Magyar Máltai Szeretetszolgálat az országon átvonuló migráns embereknek nyújtott humanitárius segítségről.

A kötet két szerzője Győri-Dani Lajos, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat ügyvezető alelnöke, és Solymári Dániel, a Szeretetszolgálat nemzetközi kapcsolatok szakértője és programvezetője. A könyv anyagainak összeállítása során arra törekedtek, hogy útmutatót adjanak a menekültügyben használatos fogalmak és kifejezések helyes értelmezéséhez, összegyűjtötték a helyzetre vonatkoztatható egyházi és világi iratokat, nemzetközi jogszabályokat, és összefoglalták azt is, hogy 2015-ben a karitatív segítségnyújtás hogyan jelent meg a gyakorlatban. A szolgálat 2015-ben hosz-

szú hónapokon át, gyakran éjjel-nappal tartott, amikor pedig a szükség úgy kívánta, a határon túl, Horvátországban, Szerbiában és Szlovéniában is aktív szerepet vállaltak a magyar máltai szervezet munkatársai és önkéntes segítői. A Gondoskodó kíséret című kiadvány ennek az időszaknak az összefoglalója, amelyben a szerzők megpróbálták ismertetni a szervezet ezen krízishelyzetben betöltött szerepét.

Idézet a kötet előszavából: Talán korai volna még túl határozott következtetéseket levonni, hiszen egyelőre egy folyamat részei vagyunk, ahol politikusok és döntéshozók a tárgyalasztaloknál ülve, migránsok ezrei, tízezrei pedig a nagyvilág útjain gyalogolva keresik a továbbjutás lehetőségét. Azonban bízunk benne, hogy jelen írással már most hozzájárulunk a közös gondolkodáshoz és a mindig jobb segítségnyújtás szüntelen kereséséhez.

üzenet

Mozdonyvadászat fényképezőgéppel

„Ez a máltai emblémás mozdony azt az energiát jelenti, amivel mindegyikünk tartozik azoknak, akik nem tudnak elindulni” – mondta május 10-én, a máltai mozdony bemutatóján Vecsei Miklós, a Szeretetszolgálat alelnöke, majd hozzátette: „a két oldalon látható képek együtt mutatják meg az ember elesettségét, törekenségét, és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat kiületését. Mostantól nagyon sok ember láthatja és követheti a máltai példát”.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat a nyár elején fotópályázatot hirdetett azok számára, akiknek az ország különböző pontjain sikerült megörökítenie munkája közben a máltai mozdonyt. A legtöbb szavazatot Horváth Norbert képe kapta, melyet 2016. május 16-án, Sopron közelében készített, alig néhány nappal a máltai mozdony szolgálatba állítása után.

A második helyen ketten osztoztak: Kopácsi Zoltán, aki június végén Győrben készített fotót, melyen a máltai mozdony éppen a Szent Márton Inter City járatot húzza, és Nemesik Zoltán, akinek a mozdonyt a Máltai Mentőszolgálat üzenetének oldaláról sikerült lencsevégre kapnia.

1 2
3

1. Esélyt adni a legelesettebbeknek – ezt hirdeti a máltai mozdony két éven át
2. A cselekvő szeretet lendülete
3. Ajkától Záhonyig, Soprontól Szegedig gyors-, expressz- és tehervonatokat is húz a máltai mozdony